

DOMOVINA KOJA TRAJE - MOJA PONOSNA

Selam babo, kako si ?!

Danas je četvrtak, 25. novembar 2021. godine, znaš li?!

Ustala sam ranije da ti proslijedim ovu poruku, da te podsjetim, jer možda si smetnuo s uma, a dosta stvari se odvija trenutno. Majka će se uskoro vratiti, otišla je skupiti suhih drva za vatru, kažu da se „golema“ hladnoća sprema.

Brat je jutros nakon mjesec dana otišao nasmijan na posao. Čudno, zar ne?! Onaj tihi, šutljivi brat. Zaljubio se kao dječak te brže-bolje kupio zaručnički prsten. Dobit ćemo snahu.

Danas je četvrtak, 25. novembar 2021. godine, babo!

Uzmi slobodan dan, napravi sebi crnu kahvu, kako voliš i pogledaj svoja četiri gelera u nozi. Pogledaj, babo, ožiljke svoje, vrati uspomene i glasno sebi reci: „Čestitam, generale!“

Sjeti se babo, svog prijatelja Rahme koji je preselio, jer je ponosno rekao svoje ime. Drugačija je borba onda bila, od ove danas, ali su principi isti. Zato ja danas ponosno kažem: „NE!- vizi za Europu“. Odbijam svaku ponudu u kojoj se ne govori naš jezik i ne susreću naši ljudi.

Danas je, babo, kao rođendan nekome koga si branio dušom i tijelom svojim. Ovaj dan slavimo svi mi i zahvaljujemo se vama.

Nego, babo, nikada mi nisi pričao o njima. Kako spavaju zločinci? Dolaze li im u snove naše majke, sestre, očevi i braća, svaka nevinna duša koju su vadili bez imalo straha i grižnje savjesti, svaka kap krvi koja se spuštala niz njihove ruke? Mogu li zaspati sa saznanjem da *smo živi*, rađamo se i hodamo cijelim svijetom? Znaju li i vrijeđa li ih kad znaju da bosanski pisci pišu, da Džeko zabija golove, a

s njim i Pjanić? Dva bošnjačka imena grade historiju na pošten način i još je takvih na stotine imena. Njihovoj djeci su naši ljudi uzor.

Želim da glasno vrisnem: „Hej, pogledajte nas, živi smo, ima nas!“ Nisu mogli zaustaviti krv bošnjačku u kojoj uz eritrocite, leukocite i ostalo, kola i inat. Neka misle da sam luda, ali nisam, samo sam opravdano ponosna i srećna.

Želim devet puta iz dubine duše vrisnuti: „Vidite nas, mi postojimo i mi smo sinovi i kćeri Zlatnih Ljiljana!“ Devet puta za naših devet hrabrih heroja...

Komšinica Rasema veli da spominju rat opet, a znaš da je izgubila muža kojem još kosti nije ukopala. Veli, strah je... Mene babo nije! Ne bojim se ja ni smrti, niti bijelog nišana sa mojim imenom na njemu. Plašila bih se možda susreta sa borcima i kako da im kažem da nam opet na Bosnu udaraju. Znam da njih boli pomisao da nisu uspjeli do kraja, da je zlo preživjelo i da se budi. Vjerujem da se to zlo neće razbuktati, da neće niko nikom više nauditi, jer ima Bosna još kćeri i sinova. Još postoje bosanska imena, ne zna im se broj. Ima nas mašallah, i bit će nas tri puta više inšallah, a prijetili su da nas neće biti.

Za kraj čestitam generale, čestitam oče, preživio si i traješ, u inat dušmanima! A s tobom, sa mnom i svim drugima trajala je i trajat će naša Ponosna!

Amela Hamidović
IV-2, J.U. M.S.Š. Sapna
**prvo mjesto na konkursu literarnih radova u općini Sapna,
povodom obilježavanja 25. novembra Dana državnosti BiH.**

